

INFERN

JULIE KAGAWA

Vertaling Karin de Haas

YoungAdult

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2018 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *Inferno*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Ltd.
Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey
Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Ltd.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0113 5
ISBN 978 94 027 5530 5
NUR 285
Eerste druk mei 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL I
VONK

EMBER

Ik kon wel leukere dingen bedenken dan urenlang door de jungle te sjokken.

Het was belachelijk heet. Normaal gesproken had ik geen last van de hitte, maar de vochtigheidsgraad onder het bladerdak was onderhand gestegen tot tweehonderd procent. Het voelde alsof ik onder een natte, zware deken liep. Mijn kleren – het vale olijfgroene t-shirt, de cargobroek, zelfs de sokken in mijn kistjes – waren vochtig van het zweet, en hoewel ik mijn haar in een staartje had gedaan, hing het nog steeds in mijn ogen en plakte het aan mijn voorhoofd. Insecten zoemden in mijn oren, in de bomen, overal om ons heen: een aanhoudend, irritant hoog gegons dat opging in het achtergrondgeluid, tenzij je je erop concentreerde.

Achter me bewoog Garret zich als een schaduw voort. Vrijwel geluidloos sloop hij door de begroeiing. Ik kon hem niet zien zonder me om te draaien, maar ik wist dat hij er was. Ik kon hem voelen; zijn regelmatige ademhaling, zijn hart, dat rustig onder zijn jack klopte. De laatste tijd hoefde ik niet eens naar hem te kijken om te weten waar hij was. Met elke dag die verstreek, groeide zijn aanwezigheid, zowel in mijn gedachten als in de wereld om me heen. Ik wist dat hij zich zorgen maakte. Niet om ons en onze situatie, hoewel hij zoals altijd uiterst waakzaam was en onze omgeving als een havik in de gaten hield. Maar ik wist dat hij in gedachten thuis was, bij de Orde en de mensen die we hadden achtergelaten. Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Op een ander continent woedde een hevige strijd. In de Verenigde Staten was Talon op oorlogspad, en hoewel we hun plannen niet kenden, wisten we wel dat ze de beschikking hadden over

een gigantisch leger van klonen, een enorme strijdmacht van draken die waren gecreëerd om oorlog te voeren, en geprogrammeerd om blindelings bevelen op te volgen. Met dat leger had Talon de Orde van St.-Joris zo'n zware klap toegediend, dat hun eeuwenoude vijand vrijwel geheel vernietigd was. De Orde, of wat er nog van over was, was vleugellam. Wat voor gruwelijks Talon ook van plan was, niemand zou hun een strobreed in de weg leggen. En waar waren wij? Wij zwoegden door de diepste, donkerste delen van het Braziliaanse oerwoud, worstelend met insecten en klimplanten en uitputting door de hitte, op zoek naar iets wat waarschijnlijk niet bestond.

Vóór ons volgde Riley onze gids over een smal, kronkelend pad dat nauwelijks begaanbaar was. Met zijn machete hakte hij zich een weg door takken en slierten. Hoewel hij zijn best deed om de moed erin te houden, maakte ook de rebel zich zorgen. Garret was niet de enige die mensen had achtergelaten. Rileys ondergrondse netwerk van rebellen verkeerde ook in gevaar; de organisatie schakelde systematisch iedere draak uit die weigerde zich aan Talon aan te passen. Het had weinig gescheeld of deze reis had niet plaatsgevonden. Riley had aanvankelijk geweigerd om zijn netwerk achter te laten, en hij was pas overstag gegaan toen zowel Wes als Jade hem had verteld dat hij moest gaan, dat zij voor de rebellen zouden zorgen. Uiteindelijk had hij ingestemd, maar ik merkte aan hem dat hij dit zo snel mogelijk achter de rug wilde hebben, zodat hij terug kon keren naar zijn netwerk. Ik wist dat hetzelfde gold voor Garret en de Orde.

Maar dit was belangrijk. Of we het nu leuk vonden of niet, de oorlog met Talon was uitgebroken, en de organisatie was van plan om alles wat ons dierbaar was te vernietigen. We hadden alle bondgenoten nodig die we konden krijgen, en als deze aanwijzing bleek te kloppen, maakten we een kans. Geen grote kans, maar in elk geval zou de strijd iets eerlijker zijn.

De gids, lang, grofgebouwd en in het bezit van net zo'n machete als

Riley, bleef plotseling staan. Even verderop werd onze weg versperd door een wirwar van takken.

‘Een momentje, alsjeblieft,’ zei hij, en hij begon de begroeiing uit de weg te hakken. In plaats van af te wachten, schoot Riley hem te hulp, en samen gingen ze het obstakel te lijf.

Ik deed mijn rugzak af en rommelde erin tot ik mijn veldfles had gevonden. Ik nam een paar slokjes water en gaf de fles toen aan Garret, die hem met een dankbaar knikje aannam.

‘Nou...’ zei ik met een zucht, terwijl ik tegen een dikke, knoestige boom leunde. Boven me rees de stam omhoog tot aan het bladerdak. Insecten schoten tussen de takken door, en de zon wist slechts hier en daar tussen het dichte gebladerte door te piepen. ‘Dit is niet direct hoe ik me mijn weekend had voorgesteld.’ Ik ademde in, en het leek wel of ik de lucht van een stoomcabine naar binnen zoog. ‘Airconditioning is een geweldige uitvinding, Garret,’ zei ik. ‘Hoe hebben we het ooit zonder gedaan?’

Garret glimlachte zwakjes en gaf me de veldfles terug. Hij leek hier helemaal op zijn plaats, in zijn laarzen en zijn camouflagejack, met zijn lichtblonde, kortgeknipte haar. Hij zag eruit als een soldaat.

‘Ik dacht dat draken van hitte hielden,’ zei hij.

Ik snoof en hurkte om de veldfles weer in mijn rugzak te stoppen.

‘Ja, nou, de meeste mensen denken dat we het liefst op stapels goud zitten in donkere, sombere grotten. Maar dat zie je ons toch ook niet meer doen? Zeker niet nu we onze financiën op een computer kunnen beheren, in het comfort van een kantoor met airconditioning.’ Een mug ter grootte van mijn duim landde op mijn arm. Hij zag er hongerig uit, en ik mepte hem weg. ‘En misschien zijn we er watjes van geworden, maar persoonlijk ben ik blij dat we de gemakken van het moderne leven niet aan ons voorbij hebben laten gaan. Ik heb liever airconditioning en fatsoenlijk sanitair dan dat ik de hele dag in een grot vol schatten zit.’

Garrets stem werd serieus. ‘Maar dat vinden niet alle draken, klaarblijkelijk.’

‘Nee.’ Ik huiverde licht toen ik overeind kwam en de rugzak weer op mijn schouders hees. De jungle leek ons in te sluiten, en ik bedacht waarom we hier ook alweer waren. ‘Dat is zo.’

Riley kwam teruglopen, hijgend van de inspanning. Hij had een bandana om zijn hoofd gebonden om zijn haar uit zijn gezicht te houden, maar een paar donkere slierten staken eronder uit en kleefden aan zijn voorhoofd. Het witte, mouwloze hemd onder zijn openhangende shirt met lange mouwen zat onder de strepen van het vocht. Heel even, in de schaduwen van het bladerdak, zag ik een gouden glans in zijn ogen schitteren.

Ergens diep vanbinnen laaide hitte op, als een kaars die flakkerde in de wind. De *Sallith'tahn*, de band van levenspartners, die me vertelde dat Riley – of liever gezegd Kobalt – de andere helft was van mijn drakenzelf. Die was echter zwakker dan voorheen. Nauwelijks een sprankje, terwijl het ooit een razende, kolkende vlammenzee van hitte en begeerte was geweest. Ik had de *Sallith'tahn* verbroken. Ik had als draak besloten om bij iemand anders te zijn. Om liefde boven instinct te verkiezen. Ik vermoedde dat het gevoel van de *Sallith'tahn* nooit helemaal zou verdwijnen, en ik betwijfelde het of Riley het me ooit zou vergeven dat ik hem had afgewezen. Maar voorlopig hadden de oorlog en de dreiging van Talon prioriteit boven triviaal gekibbel en jaloezie. We moesten samenwerken om te overleven. Alleen maakten we geen enkele kans.

‘Volgens de gids zijn we er bijna,’ vertelde Riley ons, de dop van zijn veldfles losschroevend. ‘Drie kwartier tot een uur, schat hij.’ Hij nam een paar haastige slokken en veegde met zijn mouw over zijn gezicht. ‘Man, ik was vergeten wat een ellende die jungle is. Maar goed dat Wes er niet bij is. Hij zou aan één stuk door klagen. Heb je dat kompas nog, St.-Joris?’

‘Ja.’ Garret fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom? We hebben een gids.’

‘Niet meer.’ Riley draaide zich om en keek geïrriteerd naar de gids, die onze blik meed. ‘Zo’n anderhalve kilometer verderop staat een of ander beeld, en vanaf dat punt staan we er alleen voor. De gids zegt dat het pad verder loopt, maar hij weigert verder dan dat beeld te gaan.’

‘Gaat hij weg?’ Ik trok een gezicht. ‘Dat hadden we niet afgesproken.’

‘Klaarblijkelijk wel.’ Riley schroefde de dop weer op zijn veldfles en hing die over zijn schouder. Zijn gezicht stond minachtend. ‘Hij zei dat hij ons zover zou brengen als hij kon. Nou, dit is hoe ver hij ons wil brengen.’

‘Waarom?’

‘Omdat het gebied achter dat beeld, en ik gebruik zijn eigen woorden, het territorium van een god is.’

Ondanks de hitte kroop er een rilling over mijn ruggengraat, en ik slikte. ‘Dan denk ik dat we het juiste pad hebben.’

‘Yep.’ Riley wreef over zijn achterhoofd. Hij keek zenuwachtig en leek zich tegelijkertijd te ergeren aan zijn eigen nervositeit. ‘Het idee om een god te ontmoeten staat me niet echt aan. Op de een of andere manier heb ik het gevoel dat goden mij niet zo mogen.’

‘Jou?’ vroeg Garret met pretlichtjes in zijn ogen. ‘Met je absolute minachting voor autoriteit? Waarom zouden ze jou nou niet mogen?’

‘Ha, ha, lach er maar om, St.-Joris. We zullen zien hoe grappig het nog is wanneer we allemaal een hoopje as zijn dat verspreid wordt door de wind.’

We vervolgden onze weg en liepen achter elkaar over het smalle pad, terwijl onze gids ons naar het territorium van een god leidde.

Voor zover mogelijk werd het oerwoud nog dichter, met takken en slierten die vanaf beide zijden van het pad naar ons grepen. Onze

gids bleef abrupt staan en mompelde iets wat ik niet verstond. Een stukje verderop, naast het smalle pad, verrees een stenen standbeeld uit een wirwar van klimplanten en wortels. Het woeste gezicht van een schubbig, gehoornd wezen staarde ons aan.

Riley hield zijn hoofd schuin en bekeek het beeld.

‘Tjonge,’ merkte hij op. ‘Moet dat een draak voorstellen? Het ziet eruit als een kruising tussen een wild zwijn en een krokodil.’

Ik keek hem hoofdschuddend aan. ‘Kan het wat respectvoller? Ik ben deze reis nog niet door de bliksem getroffen, en dat wil ik graag zo houden.’

De gids draaide zich met een ernstig gezicht naar ons om.

‘Verder ga ik niet,’ zei hij. ‘Vanaf dit punt hoeven jullie alleen maar het pad te volgen. Ik zal hier op jullie wachten.’

Riley fronste zijn voorhoofd. ‘Ik dacht dat je zei dat je deze meester diende, of deze god, of hoe je hem ook noemt.’

‘Dat doe ik ook. Ik ben zijn stem buiten het oerwoud. Alleen wanneer je bent uitgenodigd, kun je zonder gevaar zijn territorium betreden. Daarom zal ik hier op jullie wachten. Als jullie tegen zonsondergang nog niet terug zijn, weet ik dat jullie niet terug zullen keren. Nu moeten jullie gaan.’ Hij knikte naar het pad. ‘Mijn meester is geen geduldige god. Jullie doen er verstandig aan om zijn toorn niet over jullie af te roepen.’

We gingen op pad en drongen dieper het oerwoud binnen. Het onbekende. Het territorium van een god.

Ik wist vrijwel meteen dat er iets mis was. Mijn drakeninstincten roerden zich, nerveus en rusteloos, hoewel ik niets ongebruikelijks kon zien. Toch voelde ik ogen op me rusten. Ik voelde dat iets ons in de gaten hield, ons volgde langs het pad, waarbij het ervoor zorgde dat het steeds uit het zicht bleef.

Ondanks het smalle pad kwam Garret naast me lopen. Met een harde glans in zijn ogen mompelde hij: ‘We worden gevolgd.’

‘Ja,’ fluisterde ik terug. Mijn vingers jeukten om de Glock te pakken die ik onder mijn shirt droeg, maar ik wilde niet verraden dat we in de gaten hadden dat iemand ons volgde. ‘Moeten we het Riley vertellen?’

‘Hij weet het,’ zei Garret, recht voor zich uit kijkend. Zijn houding was kalm, maar ik voelde dat hij gespannen was. ‘Blijf alert. Bereid je erop voor om in actie te komen zodra het nodig is.’

Terwijl hij dit zei, bereikten we een open plek, en uit de begroeiing kwamen gedaantes tevoorschijn. Ze waren lang, slank, met slechts een lapje stof rond hun middel, en ze bewogen zich als geesten voort. Vrijwel geruisloos stapten ze naar voren. Voordat we iets konden zeggen, hadden ze ons omsingeld en hun speren op ons hart gericht.

GARRET

Twee weken eerder

Ik stond in het kantoor van Gabriel Martin en keek toe terwijl de luitenant met een trekkend been het vertrek binnenkwam. Hij schuifde om het bureau heen, ging met een vertrokken gezicht zitten en nam me op. Ik bleef rustig in de houding staan, voornamelijk uit gewoonte, tot hij gebaarde dat ik kon gaan zitten

‘Sebastian,’ zei hij bij wijze van begroeting, toen ik plaatsnam op de stoel tegenover zijn bureau. ‘Je komt net uit de ziekenboeg, toch? Hoe gaat het met St.-Anthony?’

‘Nog hetzelfde, *sir*,’ antwoordde ik. Tristan St.-Anthony lag nog steeds in coma, roerloos en zonder te reageren, precies zoals hij er de afgelopen twee dagen bij had gelegen. Dat hij überhaupt nog leefde, had hij ofwel aan zijn koppigheid, ofwel aan extreem geluk te danken, want veel van zijn zwaargewonde broeders hadden de eerste nacht niet overleefd.

‘Lastpak. Hij moest de zaken natuurlijk weer moeilijk maken. De arts zal wel hevig protesteren als ik vertel dat ik hem wil vervoeren.’ Martin glimlachte flauwtjes en schudde toen zuchtend zijn hoofd. ‘We gaan vertrekken, Sebastian,’ vervolgde hij met een ernstige blik. ‘We lopen hier te veel gevaar. Ons aantal is sterk geslonken, onze verdediging is gebroken, en Talon weet waar we zijn. Als ze ons opnieuw aanvallen, overleven we het niet.’

‘Ja, *sir*,’ zei ik. Zoiets had ik al vermoed. Martin had gelijk, het was een verstandige beslissing om de overgebleven soldaten te verzamelen, de aftocht te blazen en de strijd tot een ander moment uit te stel-

len. Zoals we er nu voor stonden, konden we het niet tegen Talon opnemen. Ik vond het maar niets om de basis aan de vijand over te leveren, maar ik wist dat we weinig keus hadden. ‘Waar gaan jullie naartoe?’

‘Ergens waar Talon ons niet kan vinden.’ Martin zuchtte. ‘De Orde heeft verschillende locaties door het hele land, schuilhuizen waar we ons in het uiterste noodgeval kunnen terugtrekken. Tot nu toe hebben we ze niet nodig gehad. Ik ben van plan om een van die locaties te betrekken, daar op krachten te komen en contact te zoeken met de rest van de Orde. Als iemand in St.-Joris het heeft overleefd, zullen zij hetzelfde doen.’

‘Denkt u dat er nog meer overlevenden zijn?’

‘Allemachtig, ik hoop het,’ zei Martin. ‘We kunnen niet de enigen zijn. Er moeten anderen zijn. Al zijn het er maar een paar, dat is beter dan niets. Talon kan niet iedere soldaat van St.-Joris gedood hebben. Hoe zit het met jouw draken?’ vroeg hij. ‘Wat zijn zij van plan?’

‘Riley wil ook vertrekken, *sir*.’

De rebellenleider en de andere draken hadden de afgelopen twee dagen doorgebracht in de lege officierskwartieren aan de andere kant van de basis. Er waren te weinig soldaten van St.-Joris over om zelfs maar een poging te doen hen lastig te vallen, maar toch bleven de draken zorgvuldig op afstand. Voor de meeste soldaten was het nog erg wennen dat er draken op het terrein van St.-Joris waren toegestaan, en noch Martin, noch Riley wilde ook maar enig risico nemen. Soldaten mochten niet aan de ‘drakenkant’ van de basis komen, en de rebellenleider had de draken verboden contact te zoeken met de soldaten. Riley zelf bleef zo ver mogelijk bij hen vandaan. Zijn diepgevoortelde wantrouwen tegenover St.-Joris maakte hem onwillig om met mensen om te gaan, zelfs luitenant Martin. Alleen Ember begaf zich zonder angst onder de soldaten. Ze trad op als contactpersoon tussen de draken en St.-Joris, en voorzag hen over en weer van be-

richten en updates. Zodra ze het terrein overstak of een vertrek betrad, werd ze met harde en wantrouwige blik opgenomen, maar tot nu toe had het feit dat een draak vrijuit over het terrein van de Orde wandelde geen serieuze problemen opgeleverd.

Natuurlijk kon het geen kwaad dat de overgebleven soldaten de rode draak in de aanval hadden zien gaan tegen de horde die anders de basis zou hebben vernietigd. Het beeld begon wel degelijk te veranderen. Geleidelijk. Veel van de soldaten waren niet langer openlijk vijandig, maar simpelweg achterdochtig. Behalve Martin had niemand sinds hun komst een woord met Ember of de rest van de draken gewisseld, maar er was ook niemand geweest die hen openlijk had bedreigd of bespot. Dat was al meer dan waar ik op had durven hopen.

Helaas waren er een paar soldaten die de draken nog onverminderd haatten, die hen minachtten en vonden dat de Orde ze dood moest schieten. En mij erbij. Gelukkig had Martin de touwtjes op de westelijke basis stevig in handen. Hij werd voldoende gerespecteerd om gehoorzaamheid af te dwingen, zelfs in een situatie die sommigen als volstrekt onacceptabel beschouwden. Het weerhield de mannen er niet van om onderling te mopperen, maar het voorkwam wel een algemene opstand.

Martin wreef over zijn voorhoofd. ‘Dan stel ik voor dat je naar de draken gaat,’ zei hij. ‘Praat met ze. Zoek uit wat hun plannen zijn. Ik wou dat ik hun bescherming kon beloven als ze met ons mee zouden gaan, maar jij kent de Orde net zo goed als ik. De soldaten hier zijn één ding, maar als we andere overlevenden tegenkomen, weet ik niet of die naar me zullen luisteren, wat er ook is gebeurd.’

‘Daarom gaan we ook weg voordat ze op ons beginnen te schieten.’

We draaiden ons om. Ember en Riley stonden in de deuropening. De rebellenleider staaarde met een grimmige, haast uitdagende gezichtsuitdrukking naar Martin. Ember wierp hem een korte, geïrriteerde blik toe en kwam toen naast me staan.

‘Wat Riley bedoelt,’ zei Ember, terwijl Martin zijn ogen samenknep, ‘is dat onze gewonden vrijwel zijn hersteld, en dat het ons verstandig lijkt om een veilig onderkomen voor ze te vinden voordat Talon ons opnieuw aanvalt. Als jullie gaan proberen om de Orde bij elkaar te brengen, kunnen wij er beter niet bij zijn, in elk geval niet in het begin. Ik betwijfel het of ze net zo... begripvol zullen zijn als u bent geweest, luitenant.’

Riley grijnsde zelfgenoegzaam. ‘Dat was toch wat ik zei?’

We negeerden hem. ‘Zoiets vermoedde ik al,’ antwoordde Martin met een knikje. ‘Begrijpelijk, onder de omstandigheden. Wanneer zijn jullie van plan te vertrekken?’

‘Vanavond,’ zei Ember. ‘Over een paar uur, om precies te zijn. Jade en de anderen maken het goed genoeg om te kunnen reizen, dus we vertrekken na zonsondergang en rijden de hele nacht door. U hoeft zich om ons niet meer druk te maken.’

Martin dacht hier even over na en keek toen naar mij. ‘En jij, Sebastian?’ vroeg hij, zoals ik al had verwacht. ‘Ga je met ze mee?’

Zijn stem was niet boos of beschuldigend, maar toch verkrampte mijn maag. Ik hoorde de verborgen betekenis achter zijn woorden. Je bent een soldaat van St.-Joris. Hier hoor je thuis, bij de mensen die je hebben grootgebracht. Je hoort bij je broeders. Je hoort bij ons.

Ik aarzelde maar heel even, en toen knikte ik. ‘Ja, *sir*.’

‘En ik kan je niet overhalen om met ons mee te gaan?’ ging Martin verder. Voordat ik iets kon zeggen, voegde hij eraan toe: ‘We kunnen je hulp goed gebruiken, Sebastian, zeker nu. Dankzij jouw kennis over de vijand hebben we de aanval overleefd. En dankzij de hulp van je draken natuurlijk.’ Zijn ene mondhoek trilde licht, maar al snel keek hij weer ernstig. ‘Ik zou graag zien dat je bij ons blijft, Sebastian. Ik kan je natuurlijk niet bevelen om met ons mee te gaan, maar St.-Joris – wat er nog van over is – kan alle mogelijke steun gebruiken.’

‘Het spijt me, *sir*,’ zei ik resoluut. ‘Maar ik ben niet van plan om me

weer bij de Orde te voegen.' Ik had mijn kant gekozen, en St.-Joris was niet langer mijn thuis. Hoewel een klein deel van me wenste dat ik met Martin mee kon gaan, al was het maar als spreekbuis voor de draken, om de roep om verandering voort te zetten, wist ik zonder ook maar een greintje twijfel waar mijn loyaliteit lag.

'Juist.' Martin zuchtte, maar hij knikte berustend. 'Zorg goed voor jezelf, Sebastian. Ik weet niet wat de Orde hierna zal gaan doen, als er nog een Orde is om iets te ondernemen. Maar...' Hij keek naar Ember. '...ik weet wel dat er dingen gaan veranderen. Ten goede of ten kwade, dat weet ik nog niet.' Hij trok een la van zijn bureau open, haalde er een prepaidtelefoon uit en gaf die aan mij. 'Neem deze mee,' zei hij terwijl ik de telefoon van hem aannam. 'Er staat één nummer op. Bel dat als je me om welke reden dan ook wilt spreken. Op de een of andere manier heb ik het gevoel dat onze wegen elkaar opnieuw zullen kruisen.'

Voordat ik iets terug kon zeggen, werd er aangeklopt, en Martin keek naar de deur. 'Ja?'

'*Sir!*' Een soldaat stapte het vertrek binnen. Hij nam Ember, Riley en mij achterdochtig op en wendde zich toen tot Martin. 'Luitenant,' vervolgde hij, 'de bewakers hebben een man tegengehouden bij de ingang. Hij weigert te zeggen wie hij is of waar hij vandaan komt. Het enige wat hij wilde prijsgeven, is dat hij een boodschap heeft...' Zijn blik gleed naar Riley en Ember. '...voor de draken.'

RILEY

Deze dag had een rare wending genomen.

Een oudere man zat rustig aan de tafel in de vergaderruimte, geflankeerd door soldaten van St.-Joris. Hij had een mager, knokig postuur, droeg een eenvoudig shirt met een donkere broek en had een zongebruinde en verweerde huid. Hij had zijn handen voor zich ineengevouwen, en zijn donkere ogen waren strak op het houten tafelloppervlak gericht toen wij viere – ik, St.-Joris, Ember en luitenant Martin – binnenkwamen en tegenover hem gingen staan.

‘Ik ben luitenant Martin,’ begon de officier op heldere, officiële toon, ‘de huidige commandant van de westelijke basis van St.-Joris. Wie bent u? En wat hebt u hier te zoeken?’

Bij het horen van Martins stem keek de man eindelijk op. Zijn blik zocht echter niet de luitenant, maar het rode drakenjong, dat achter St.-Joris stond.

‘Ember Hill,’ zei hij met een zachte, maar perfect verstaanbare stem. Zijn donkere ogen gleden naar mij. ‘Ex-agent Kobalt. Mijn meester laat jullie groeten.’

Ember verstijfde, en St.-Joris ook. Hetzelfde gold voor de twee bewakers, die hun handen op hun wapens legden. Alleen de man aan tafel bleef doodkalm. Ik stapte naar voren, en vanbinnen voelde ik dat Kobalt zich roerde, reagerend op een mogelijke bedreiging.

‘En wie mag dit dan wel zijn?’ vroeg ik grommend.

‘Vergeef me, ex-agent.’ De man boog zijn hoofd. ‘Maar mijn meester heeft liever niet dat ik zaken bespreek in de aanwezigheid van St.-Joris.’ Hij wierp een vlugge blik op Martin en de soldaat. ‘Deze boodschap, en de voorwaarden die erbij horen, is uitsluitend bestemd

voor u en juffrouw Hill. Sebastian kan blijven, als hij wil,' vervolgde hij, en ik verstijfde.

Dat hij ook al wist hoe de soldaat heette, alarmeerde me. Wie was deze mens? En wie was die mysterieuze meester die ons allemaal kende?

'Maar de rest van St.-Joris moet vertrekken,' vervolgde de man. 'Mijn meester heeft benadrukt dat dit alleen voor jullie oren is bestemd.'

'Ik denk het niet,' zei Martin. 'U bevindt zich op het terrein van de Orde. Wat u de draken ook te vertellen hebt, u kunt het ook met ons delen.'

'Kom kom, luitenant,' ging de man op redelijke toon verder. 'U ziet toch zeker wel dat ik geen bedreiging vorm? Ik ben geen draak, geen soldaat. Ik ben niet gewapend. Uw mannen hebben al vastgesteld dat ik geen zendertje bij me draag. Twee draken en een voormalige soldaat van St.-Joris hebben niets te vrezen van een broze oude man.' Zijn dunne lippen trilden. 'Maar als u zich daar prettig bij voelt, keten me dan vooral vast aan de tafel.'

'Wie ben jij?' vroeg ik op barse toon. Niks broze oude man. Hij wist veel te veel om ongevaarlijk te zijn. 'Hoe weet je wie we zijn, en hoe wist je dat je ons hier kon vinden?'

'Dat zal ik jullie vertellen,' zei de onbekende, en hij vouwde zijn handen weer ineen. 'Zodra St.-Joris het vertrek uit is.'

Ik keek naar Martin. Even bleef hij staan, stijf en zwijgend, zijn kaken op elkaar geklemd. Toen knikte hij kort en gebaarde met zijn hoofd naar de soldaten die de man flankeerden. Ze wierpen de luitenant een bezorgde blik toe, maar draaiden zich direct om en liepen de ruimte uit.

Martin nam de onbekende nog even peilend op. Toen richtte hij zich tot Sebastian. 'We wachten op de gang. Roep als je ons nodig hebt.'

‘Ja, *sir*,’ zei de soldaat.

De officier wierp een laatste blik op de man aan tafel en liep toen het vertrek uit. De deur sloot achter hem, en we waren alleen met de onbekende.

De man verroerde zich niet.

‘Goed,’ zei ik, en ik deed een stap naar voren. ‘Je hebt je zin. St.-Joris is weg. Dus begin te praten, mens. Je weet duidelijk wie we zijn, wat we zijn en waarschijnlijk ook wat we hier doen. Er is maar één groep die ik kan bedenken die over die informatie beschikt.’

‘Ik kom niet van Talon,’ zei de man. ‘Laten we dat misverstand direct uit de weg ruimen. Jullie hebben geen enkele reden om mij te vrezen. Ik vertegenwoordig een individu, geen organisatie. Hoewel Talon wel deels de reden is dat ik hier ben. Mijn meester heeft me gevraagd een boodschap over te brengen. Hij wil jullie ontmoeten, ex-agent Kobalt. U en juffrouw Hill. Hij wenst een aantal dingen met jullie te bespreken.’

‘Hm-m. En het is zeker de bedoeling dat we alles uit onze handen laten vallen en meteen meegaan om dit mysterieuze individu te ontmoeten? Sorry, maar dan heb ik eerst meer informatie nodig. Zeker gezien het feit dat we niet eens weten hoe deze persoon heet. Of hoe jij heet.’

‘Hoe ik heet, doet er niet toe,’ zei de onbekende. ‘Ik fungeer slechts als tussenpersoon. Maar zijn naam hebt u misschien eerder gehoord, ex-agent Kobalt. Mijn meester noemt zichzelf Ouroboros.’

Ouroboros?

Mijn hart stond even stil. Ik voelde dat Ember en St.-Joris me gadesloegen, en ik vermoedde dat ik er net zo verbijsterd uitzag als ik me voelde.

‘Dat is onmogelijk,’ verklaarde ik. ‘Ouroboros is...’

‘Een legende?’ zei de oude man met een flauwe glimlach. ‘Een mythe?’